

Romualdas Vejalis

Kiškelis Lašelis

Romualdas Vejalis

Kiškelis Lašelis

Iliustruota pasaka vaikams

Tekstas, viršelio ir knygos piešiniai – Romualdas Vejalis

Viršelio dizainas – Diana Ramanauskienė

„Naujo vardo“ elektroninių knygų tekstų [autorių teisės](#) priklauso šių knygų autoriams; visų kitų kūrybinių darbų autorių teisės atitinkamai priklauso šiuos darbus atlikusiems asmenims. Lietuvoje autorių teisės saugomos [Autorių teisių ir gretutinių teisių įstatymo](#).

www.naujasvardas.lt

2013

Nuo autoriaus

Vaikystėje labai mėgau piešti ir skaityti. Jei kuri knyga labai patikdavo, skaitydavau per naktį, kol pabaigdavau.

Piešti niekur nesimokiau, tiesiog vedžioju pieštuką ar tušinuką ir atsiranda piešinukai.

Ši knygelė sukurta labai jau netikėtai. Atrodo, kad kažkokia jėga, kuriai negalėjau atsispirti, privertė paimti į rankas popieriaus lapą, spalvotus pieštukus ir... Po to jau negalėjau sustoti. Pirmiausia piešdavau paveikslėlius, vėliau sekdamo žodžiai. Taip piešiau, piešiau... rašiau, rašiau... Na va, ir gimė knygutė.

Manau, kad šios truputį nestandartinės pasakėlės tikslas – padėti vaikams atrasti savo kelią į knygų šalį.

Romualdas Vejalis

Viename nedideliame miškelyje, netoli plataus kelio, gyveno vienišas kiškelis, vardu Lašelis. Liūdnas buvo Lašelis. Tėvelį jo medžiotojai pašovė, mamytę vilkas prarijo, tad niekas jam vaikystėje pasakų sekėti negalėjo.

Vieną pavasarį nusprendė Lašelis: surasiu stebuklingą pasakų šalį. Išsirinko tvirtą šaką ir iškeliavo iš gimtojo miškelio.

Bekeliaudamas sutiko voverytę Žemuogytę.

- Kur keliauji, Lašeli? - paklausė kiškėlio voverytė.

- Į pasakų šalį, - atsakė Lašelis.

Pasiprašė Žemuogytė keliauti kartu. Sutiko kiškėlis.

- Ta-ta-ta, ta-ta-tu, mums keliaut kartu smagu! - linksmi dainavo jie traukdami mišku.

Netikėtai jiems kelią pastojo lapė Gudruolė.

- Kur keliaujate, mažuliai? - saldžiai prabilo Gudruolė.

- leškome pasakų šalies, - linksmai atsakė Lašelis.

- Tai jums pasisekė! - veidmainiškai tarė lapė. - Toje šalyje aš esu Pasakų Močiutė.

- Kaip tik ten bėgu, galiu jus palydėti, - suokė Gudruolė.
Draugai labai apsidžiaugė ir nuėjo kartu.

Po kurio laiko jie priėjo olą.

- Štai, mažuliai, čia įėjimas į pasakų šalį, - saldžiai kalbėjo klastūnė.

- Bet man labai baugu į tą skylę lipti, - sušnabždėjo Lašelis.

Tuo metu tyliai prisėlino katė Murklė ir lapei priekaištų pažėrė:

- Ką tu čia rezgi, Gudruole? Teks tau grobį su manim pasidalinti!

Lapė klausėsi ir šypsojosi. Tada tarė katei:

- Šnipštą tu iš manęs gausi!

Sušnypštė Gudruolė ir puolė Murklę kult.

Tuo metu pro šalį bėgo pelytė Micė ir draugams cyptelėjo:
- Skuoskite greičiau nuo tų plėšrūnių, jos nori jus suėsti!

Lašelis ir Žemuogytė pelytės patarimo paklausė ir paskui ją nuskuodė.

Kai lapė su kate peštis nustojo, pastebėjo, kad jų grobis prapuolė. Suderėjo greitai, kad grobį pusiau dalysis.

Draugai nesustodami bėgo mišku paskui pelytę.

- Mus gali išgelbėti mano draugas kelmas, - pasiūlė Micė.

Bėgliai skubiai už kelmo pasislėpė ir tyliai tupėjo, kol katė su lape pro šalį pralėkė.

– Kai pavysim, nudirsim kailį nevidonams! – plyšojo Gudruolė.

Pavojui praėjus Lašelis ir Žemuogytė su drąsiaja pelyte ir draugu kelmu atsisveikino ir patraukė toliau.

- Gero jums kelio! - pamojavo Micė letenėle.

Ilgai draugai keliavo, todėl truputėlį pavargo. Žemuogytė Lašeliui prie aukšto klevo pasiūlė pailsėti.

Priėję prie medžio keliautojai pastebėjo varną Krankšę.

- Sveika, varna! Ar pasakų šalis dar toli? - paklausė kiškėlis.

- O, jau netoli, - kranktelėjo varna. - Eikite šiuo taku. Prieisite upelį. Kitoje upelio pusėje stovi namelis. Ten gyvena Pasakų Senelis.

Draugai padėjo varnai ir miško takeliu nuskubėjo toliau. O varna sau kranktelėjo:

- Reikia lėkti pas Pasakų Senelį, pranešti apie svetelius.

Po kiek laiko kiškėlis ir voverytė priėjo upelį. Už upelio stovėjo namelis.

- Kaip mes į kitą krantą persikelsime? - paklausė Žemuogytė.

- Žiūrėk, štai tiltelis! - šūktelėjo Lašelis. - Kai jį pereisime, galėsime patekti į namelį. Ten tikriausiai gyvena Pasakų Senelis.

Į kitą krantą persikėlę draugai išvydo sodą. Ant medžių noko įvairūs vaisiai. Gausiai uogomis pasipuošę žaliavo krūmai. Iš žemės dygo kopūstai, morkos ir kitos daržovės.

Iki sotes prisivaišinę keliautojai patraukė toliau.

- Žiūrėk, vandens fontanas! - pastebėjo kiškėlis. - Čia galėsime atsigavinti.

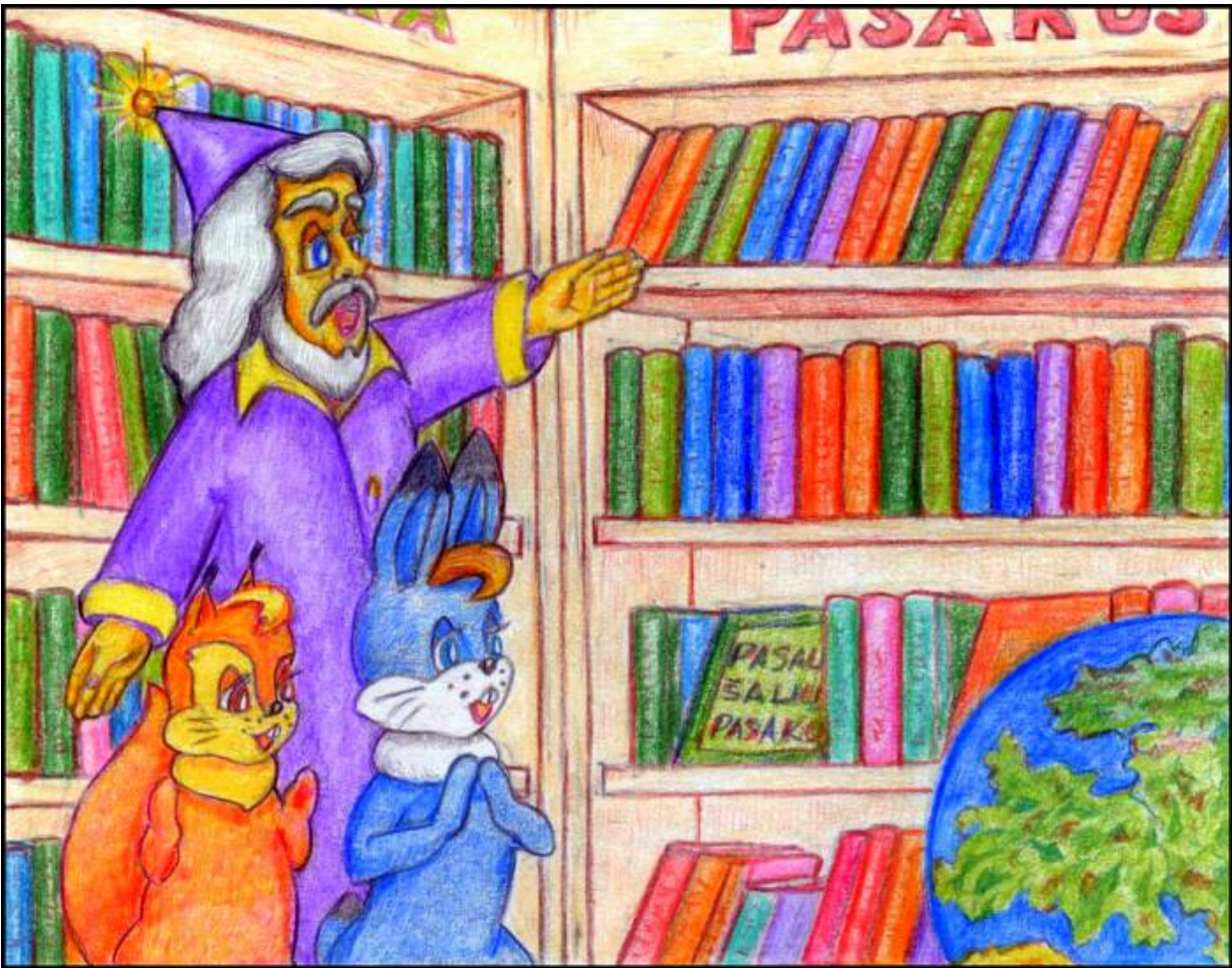

Po kelionės nusiprausę draugai pastebėjo prie namo stovintį žilabarzdį senelį.

- Laukiau jūsų, mieli sveteliai, - prabilo senelis.

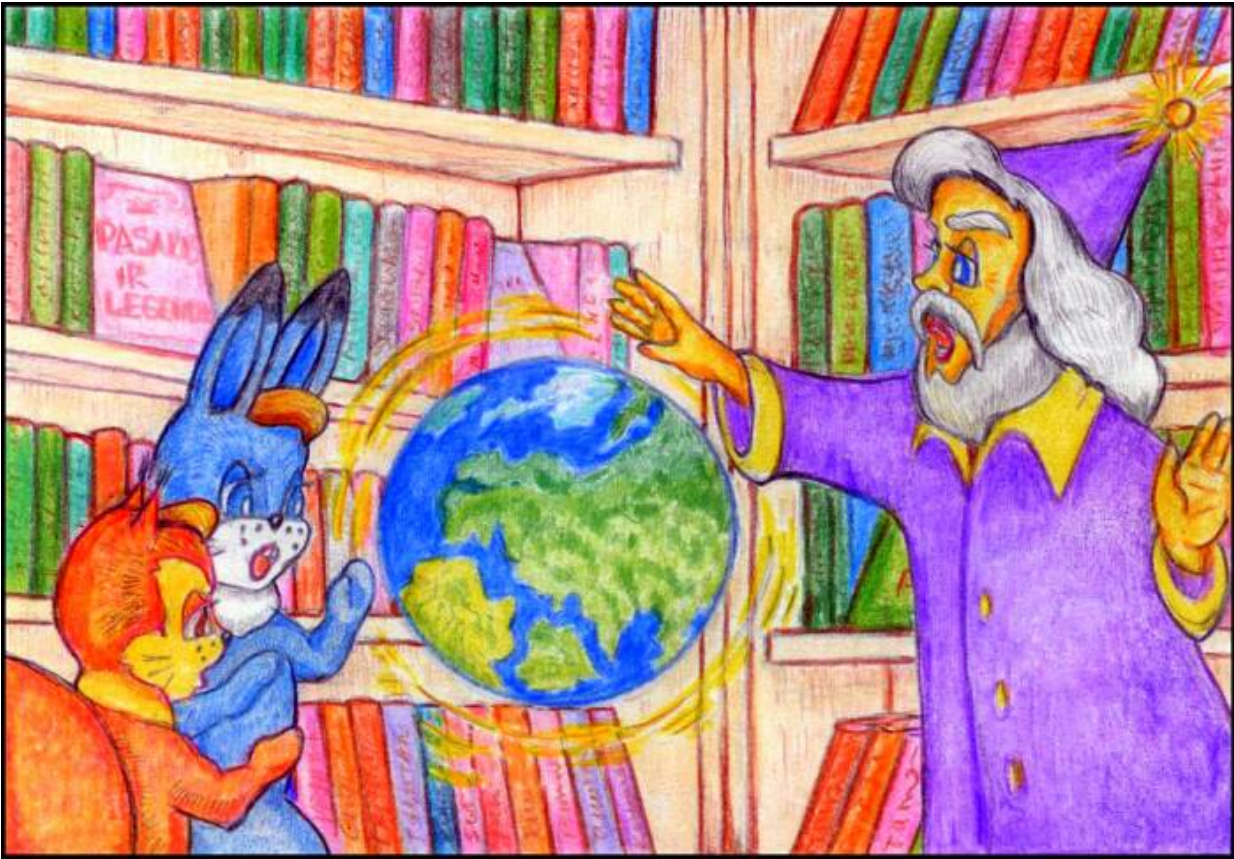

- Krankšė pranešė, kad manęs ieškote. Prašom užėiti į vidų, - pakvietė jis draugus.

Viduje kiškėlis ir voverytė pamatė daugybę knygų.

- Čia sudėtos visos pasaulio pasakos, - pasakojo žilabarzdis.
- Aš jas globoju ir saugau. Senas atnaujinu, o kartais sukuriu naujų.

- O kai ateina laikas, knygas po pasaulį išnešioju, visiems vaikams dovanuju, - porino toliau senelis. - Tik bėdą turiu, - atsiduso. - Jau senas esu ir visur nebspėju. Labai trūksta padėjėjų...

Lašelis su Žemuogyte pas Pasakų Senelį pasiliko gyventi. Padėjo seneliui knygeles tvarkyti, namus prižiūrėti, sode dirbti. Turėdamas laisvo laiko, kiškėlis pradėjo piešti, o voverytė susidomėjo muzika.

Pasakų Senelis labai džiaugėsi savo naujaisiais padėjėjais.
Leido jiems po pasaulį knygeles nešioti ir vaikams dovanoti.

Štai ir šią pasakėlę jie ką tik tau padovanojo.

PABAIGA.

Daugiau knygų ieškokite
www.naujasvardas.lt/knygos